

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Περιοδική έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Α'.

Ὀκτώβριος 1978

Ἀρ. φύλ. 1

Η ΠΟΡΕΙΑ ΜΑΣ

Ἡ παρούσα ἔκδοσις παρὰ τὰς ἀσθενεῖς της δυνάμεις —καὶ Θεῷ φίλον τὸ κατὰ δύναμιν— ἐπιθυμεῖ ὅλη καρδίᾳ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ἱερὸν μέτωπον τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδοξίας τῆς σήμερον. Ἄνευ πάθους ἢ συμφέροντός τινος ἐπιποθεῖ νὰ διακονήσῃ «τὸ πολύτιμον καὶ κοινὸν κτῆμα, τὸν θησαυρὸν τῆς ὑγιαίνουσας πίστεως» (Μ. Βασιλ. ἐπ. 243), ὁ ὁποῖος εἰς τὰς ἡμέρας μας ἀπεμπολεῖται δημοσίως καὶ ἀυστόλως ἀπὸ τοὺς φύσει καὶ θέσει τεταγμένους φρουροὺς καὶ προστάτας του!

Μὲ γνώμονα τὴν Εὐαγγελικὴν καὶ Κανονικὴν τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλίαν, ὡς καὶ τὴν διδασχὴν τῶν ἡγιασμένων αὐτῆς τέκνων, πλεῖστα τῶν ὁποίων ἀντὶ τὸν λαμπρὸν τῶν ὁσίων χορόν, θὰ κρίνῃ ἐπικαιρῶς ἀπὸ τῶν στηλῶν της ὅ,τι νοθεύει, πολεμεῖ ἢ ὑπονομεύει τὸ «κήρυγμα τῆς σωτηρίας», ὑπακούουσα πιστῶς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ μεγάλου ὁμολογητοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου: «Εἰ οὖν μοναχοὶ εἰσὶν τινες ἐν τοῖς νῦν καιροῖς, δεξιότατον ἀπὸ τῶν ἔργων. Ἐργον δὲ μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι αἵρέσεως καὶ αἵρετικῆς συγκοινωνίας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσι». (Μ. 99, 1049).

Συμφώνως δὲ πρὸς τὸν πόλυν τὰ θεῖα Νεόφυτον τὸν Καυτοκαλυδίτην (1710-1784) ἡ παρούσα ἔκδοσις προτίθεται νὰ διατηρηθῇ μακρὰν πάσης ὑποκειμενικῆς ἐρμηνείας τῶν γεγονότων, ἀποστρεφομένη τὰς «ἰδιωτικὰς» εὐσεβείας καὶ τὰς κατ' ὄναρ αὐτῆς ἀποκαλύψεις, τὰς δημῶδεις προλήψεις καὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων παραδόσεις, δουλεύουσα πάσῃ δυνάμει «τῇ τῶν Κανόνων ἀκριβεῖα σώφρονι λογισμῷ» καὶ ἔχουσα ὡς

«ἀκριθὴ ζυγὸν καὶ γνώμονα καὶ Κανόνα τῶν θείων νόμων τὴν ἀπόφασιν».

Σημειωτέον ὅτι ἡ κριτικὴ τοῦ «Ἀγιορείτου» ἐν θὰ τυγχάνῃ ποιικίλη καὶ εὐρυτάτη, δὲν θ' ἀποφεύγῃ καὶ τὴν... αὐτοκριτικὴν, ὥστε ἡ διακονία του νὰ ἐξελύσσεται καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφὰ φρονούντας καὶ ἐν τῇ αὐτῇ στίβῳ συναγωνιζομένους, ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ποτῶς εὐσεβείας.

Θ' ἀπχληθῇ ἰδιαιτά μετὰ πᾶν, πὶ ἀφορὰ τὴν μελετωμένην ἐνωσιν - ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ παπισμὸν, πιστεύων ἀκραδάντως, ὅτι ὅσον μακρὸν τις ἑαυτὸν τῶν λατινικῶν αἱρέσεων καὶ ἐθῶν, τοσοῦτον «ἐνωθεῖται τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις πατέρας καὶ θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας» (ἁγ. Μάρκος Εὐγενικός Μ. 160, 536).

Θὰ ἐκτιμᾷ πάντοτε δεόντως τὴν πράξιν ὅ,τι ἐκ τῶν λόγων, διότι κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον: «οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει». (Α' Κορ. 8', 20). Θὰ διαλέγεται δὲ μετὰ παντός ἀντιφρονούντος ἢ ἐπιθυμοῦντος διευκρινήσεις διὰ τὸ πιστεῦν καὶ τὴν πορείαν του.

Εὐχαῖς, τέλος, πάντων τῶν Ἀγιορείτων πατέρων καὶ δὴ τῶν Ὁμολογητῶν, ἐλπίζει νὰ διατηρήσῃ ἄχρι τέλους ἀκρατὸν τὸν οἶνον τῆς ἀληθείας του, μὴ ὑποχωρῶν ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, ἢ τῶν ποιικίλων κολακειῶν καὶ παγίδων τοῦ ἐν τῷ πονηρῷ κείνου κόσμου, ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ κριτήριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης καὶ ἐπιφανοῦς, καὶ τὸν φοδερὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ γὰρ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Μτθ. ι' 32).

Θ. Μ.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ

Ἀσέβεια!

Καθαρὰν ἀσέβειαν διέπραξεν ἡ Ἱ. Μονὴ Χιλανδαρίου (Σερβική) διὰ τῆς ἐκμισθώσεως 50.000 στρεμμάτων Ἀγιορειτικοῦ ἐδάφους εἰς κοσμικὴν ἐταιρείαν ὅς καθαρῶς ἐμπορικὴν ἐκμετάλλευσιν! Τὸ "Ἄγιον ἱερὸς ἀποτελεῖ «κλῆρον» καὶ «περιθόλι» τῆς Παναγίας, οἱ δὲ ἀσεβοῦντες ἐπ' αὐτοῦ, πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν, ὅτι θὰ τὴν ἔχουν ἀντίδικον ἀντὶ μετρίας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου των. Βεβαίως ἡ θύνη δὲν σταματᾷ εἰς τοὺς προϊσταμένους τῆς Ἱ. Μονῆς Χιλανδαρίου, ἀλλ' ἀνατρέχει καὶ εἰς τὴν καλὴν διοίκησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὴν Ἱ. Κοινότητα, ἡ ὁποία ἀφῆκε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Χιλανδαρίου! Συνεπῶς ἡ εὐνη τῶν λοιπῶν 18 Ἱ. Μονῶν τυγχάνει ἀκέραια, καὶ μὴ εἴπωμεν καὶ μεγαλυτέρα τῆς ἀνωτέρω Μονῆς, σύμβασιν πρέπει νὰ ἀκυρωθῇ τὸ συντομώτερον φεῦδ ἡδὴ ἤρχισεν τὰς ἀθετήσεις τῶν ὄρων τῆς ἡ ἐκτεθώτρια ἐταιρεία) ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ διατηρηθῇ κόσμος μετὰ τῶν ἀντιπνευματικῶν ἐπιδράσεων τοῦ κράτος τοῦ ἡγιασμένου ἐδάφους τῆς Ἀγιορειτικῆς λίτειας ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος Ἐφορος καὶ Προΐτης αὐτοῦ.

Ἐπαινετὴ ἀντίδρασις

Αἱ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αἰρεσιάρχου πάπα γενόμεναι δηλώσεις καὶ ἐπιμνημόσυνοι δεήσεις τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του» προέκλεσαν δικαίως τὴν ἱεράν ἀγανάκτησιν τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου. Οὕτω διὰ τετρασέλιδου ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα, εἰς ἣν ἀναφέρονται αἱ κατὰ καιροὺς γενόμεναι φιλενωτικαὶ καὶ κακόδοξοι δηλώσεις καὶ ἐνέργειαι τοῦ πατριάρχου Δημητρίου, τεῖ ὅπως συνέλθῃ ἀμέσως τὸ ἱερόν σῶμα τοῦ Τόπου πρὸς λήψιν ἀποφάσεων, καθόσον, ὡς γράφει: «ἡ ἀκρίβεια τῆς σχέσεως ἔχει γίνῃ καὶ ἀποφασιστικῶς ἡ μεθόδευσις τῆς τελείας μυστηριακῆς κοινότητος, πρὸς τὴν ὁποίαν ὀλοταχῶς βαίνομεν». Διὰ τοῦτο συνεχίζει «πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως: τὰ οὕτω γενόμενα, διαχωρίσωμεν τὰς εὐθύνας ἀπὸ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας καὶ ἐν ἀνάγκῃ δεῖ καὶ ὁ ψῶμ ἐν τῷ μνημόσυνον τοῦ μακροῦ τοῦ Πατριάρχου, μέχρις οὗτο τὸ Σεπτὸν τριαρχεῖον δώσῃ ἱκανὰς ἀποδείξεις ὅτι ὄντως ἡλθέ γραμμὴν καὶ δὲν συνεχίζει τὴν πολιτικὴν τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ κάμῃ ΟΥΝΙΤΑΣ» (ὕπογρ. ἡμετ.).

Κατακόρυφος πῦσις

Ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνωτέρω ἐπαινετῆς μαρτυρίας τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου; Πάραυτα ἐλήθη ἡ Ἱ. Κοινότης πρὸς... ματαίωσιν πάσης ἐπιχειρήσεως τῆς ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἱ. Μονῶν! Πολυγραφῆται ταύτην καθηκόντως καὶ ἀποστείλασα πρὸς τὰς Μονὰς τοῦ Ὁρους, πρὸς λήψιν ἀποφάσεων, συνίσταται καὶ ἔγγραφον ἰδικόν της, ὅπερ ἀπετέλει ἵστασιν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου ναχοῦ Θεοκλήτου, καθ' ἣν πρότασιν, αἱ ἀναφερόμεναι ὑπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου κακὸδοξοὶ ἐνέροαυτοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου χαρακτηρίζονται ἀπλῶς

ὡς «περιπτωσιακαὶ ἐκδηλώσεις», ἥτοι μὴ ἐκφράζουσαι τὴν πίστιν καὶ πεποιθήσιν τοῦ Πατριαρχείου, καθ' ὅσον ἀλλαχοῦ «πολλὰ καὶ πειστικὰ τὰ τεκμήρια παρέσχεν ἡμῖν ὀρθοδόξου σταθερότητος καὶ πεπαρρησιασμένης ὁμολογίας»!!! Προτρέπει μάλιστα εἰς ἐγρηγόρσιν τὰς Ἱ. Μονὰς, ὥστε εἰς τὰς ἀποφάσεις των νὰ μὴ κινήσῃ «ἐξ ἀκαίρου καὶ ἀμέτρου ζήλου», ὡς ἔπραξε καὶ ἡ Μονὴ Γρηγορίου... Ἐν ἄλλοις λόγοις πλήρης συνταύτισις πρὸς τὴν κακὸδοξον πορείαν τοῦ Φαναρίου πρὸς κατασχύνῃν τοῦ Ἀγιωνύμου ἡμῶν Τόπου.

Ἀμετανόητος...

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα, καὶ μάλιστα μετὰ μείζονος φανατισμοῦ, ἐκινήθη καὶ ὁ προηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου κ. Γαθρήλ. Ἀποστείλας ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα προτρέπει ταύτην ὅπως οὐδόλως λάθῃ ὑπ' ὅψει τὴν διαμαρτυρίαν τῆς Μονῆς Γρηγορίου. Ἀνεντίμως μάλιστα κινούμενος, ἡδιαφόρησε τελείως διὰ τὸ θεολογικὸν περιεχόμενον τῆς διαμαρτυρίας καὶ τὸ τεκμηριωμένον αὐτῆς, δι' οὗ ἀπεδεικνύετο ἡ κηρυττομένη κακοδοξία τοῦ Φαναρίου, περιορισθεὶς εἰς τὰς ἐπιμνημοσύνας καὶ μόνον δεήσεις τοῦ Πατριαρχείου, τὰς ὁποίας καὶ αὐτὰς ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ ὡς κάτι τὸ μηδαμινόν, ὡς ἀκριβῶς πράττουν οἱ θιασῶται τοῦ ἀμοραλισμοῦ, τὰ πάντα θεωροῦντες ὡς κάτι τὸ φυσικὸν καὶ ἀσήμαντον... Διὰ τὴν ἱστορίαν παραθέτομεν τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς.

«Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Διονυσίου τῇ 11 Αὐγ. 1978

Σεβαστὴ Ἱ. Κοινότης... Διὰ τὸ ἕτερον ζήτημα ὁμολογῶ ὅτι κατελήφθην ἀπὸ ἀγωνίας» μοι ἐφάνη ἔναυσμα πυρκαϊᾶς πνευματικῆς διὰ τὸν ἱερόν ἡμῶν Τόπον. Ὁ ἅγιος καθηγούμενος ἐκ ζήλου πρὸς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν μας, ἐφόδθη φόβον, οὗ οὐκ ἦν φόβος. Ἐξέλαβε τὰς νεκρολογικὰς φιλοφρονήσεις, ὡς ἀνησιν Ὀρθοδοξίας, ὡσάν αἱ φιλοφρονήσεις αὐτὰς ν' ἀπετεινοῖτο εἰς σύνοδον παπικὴν, ἐνῶ ἀφεύρουν νεκρὸν ἄνθρωπον καὶ ἐστάλησαν κατὰ συνθήκην. Κατὰ τὸν ἀρχαῖον ραψῶδόν: «θέλεις ἐπαινεῖσθαι ζῶν; προσποιήσου τὸν νεκρόν». Ἐδῶσε οὐσιαστικὴν σημασίαν, ὁ ἅγιος καθηγούμενος, εἰς τὰς προσηρσεις «ἀγιώτατος», «ἀγαπητὸς ἀδελφός», ἐνῶ ταῦτα εἶναι τίτλοι μᾶλλον ἀφηρημένοι. Μᾶς ἀποκαλοῦν ἁγίους οἱ ἄνθρωποι; εἰμῶθα ἅγιοι; λέγομεν κληρικούς «πανιερωτάτους» καὶ εἶναι ἐνίοτε «παμμιαιρώτατοι».

Ἀλλὰ καὶ τί ζητᾷ ἀπὸ τὴν Ἱ. Κοινότητα; Ν' ἀποκηρύξῃ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἢ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν πατριάρχην νὰ ἀνακαλέσῃ τὰ τηλεγραφήματα: στέκουν αὐτὰ εἰς τὴν στοιχειώδη λογικὴν; Ἀνέμειξε δὲ καὶ ζήτημα ἀποκλειστικῆς ἐσωτερικῆς τάξεως τῆς Μονῆς τοῦ δηλαδὴ ἀναταραχὴν καὶ σκανδαλισμὸν τῆς Ἀδελφότητος. Τί νὰ κάμῃ ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἱ. Κοινότης; Νὰ ἐπέμῃ; Θὰ τὸ ἐθεώρει πρῶτος αὐτὸς ἐνέργειαν ἀνεπίτρεπτον.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ ἅγ. καθηγούμενος, ποῦ ἀρμόζει εἰς τὴν ἀνωτέραν μὲν ὁρμῶσιν του, ἦτο νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Πνευματικὴν ἀρχὴν τοῦ Ἱεροῦ Τόπου, τὴν Ἱ. Κοινότητα, ὅπως γράφῃ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον μετὰ τοῦ προσήκουτος σεβασμοῦ, ὅτι αἱ ὑπέρμετροι νεκρικαὶ φιλοφρονήσεις, ὡς καὶ ἄστοχοι δημαιοσιεύσεις τοῦ Τύπου ἐσκανδάλισαν τὰς

συνειδήσεις τῶν ἀπλοϊκῶν πατέρων, καὶ παρακαλοῦ-
μεν τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ὅπως «μὴ καταφρονή-
σῃ τῶν μικρῶν τούτων» κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου
(Ματθ. ΜΗ, 10). Καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ τοῦ αὐτοῦ
Εὐαγγελίου: «ἵνα μὴ ἀπόλλυται ἕστω καὶ εἰς τῶν
μικρῶν τούτων», ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ μητρικῇ στοργῇ
τῆς, πληροφόρησιν τοὺς πάντας, ὅτι εἶναι στῆλος καὶ
ἐδραῖωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας· καὶ νὰ
μὴν ἀνησυχοῦν διὰ τε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον αὐ-
τῆς, προσέχοντες κεναῖς περιεχομένου λέξεσιν καὶ
ἀνεπισημίαις δημοσιεύμασιν.

»Αναφέρει ὁ ἅγιος καθηγούμενος καὶ ζήτημα
μνημοσύνου καὶ τὸ παρουσιάζει ὡς ἀντίδρασιν. Δυ-
στυχῶς ἐκεῖ ἐφθάσαμεν, τὸ μέγα αὐτὸ ζήτημα νὰ λο-
γιζήται ἀπλοῦν ἀνασταλτικὸν μέτρον, ἐνῶ εἶναι προ-
δηλότατος χωρισμὸς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ χω-
ρεῖ ἡ συνειδήσις τοῦ αὐτοῦ; Ὑπὲρ πάντας ἡμᾶς τοὺς
ἀπλοϊκοὺς γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι οἱ Πατέρες οἱ με-
γάλοι τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ἀποτρέπουν τὸν χωρισμὸν
ἀπὸ ταύτης καὶ διὰ σοφώτερα ὁλισθήματα. «Κρεῖσ-
σον, λέγουσιν, μετὰ τῆς Ἐκκλησίας πλανᾶσθαι, ἢ ἔξω
αὐτῆς ὀρθοφρονεῖν». Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφεί-
ας ὁ Προηγούμενος Ἀρχιεπίσκοπος Γαβριήλ.
Σημερινὴ ἀποφάσις τῆς Ἱ. Κοινότητος διαβιβάζεται
πρὸς γνῶσιν τῶν Ἱ. Μονῶν.
Καρυαὶ τῇ 19 Αὐγ. 1978.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Κοινότητος.

Π/4/78».

Ἡ πρότασις τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου, τὸ ἀνωτὲ
γράμμα τοῦ κ. Γαβριήλ καὶ ἡ γενομένη σχετικὴ ὑπὸ
τοῦ Πατριαρχείου εἰσήγησις τοῦ Λαυριώτου προηγ-
μένου κ. Φιλίππου κατὰ τὴν Διπλὴν Σύναξιν τοῦ Ἀ-
γούστου, ἐπέτυχον ὥστε κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς πρὸς
τάσεως τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ
μᾶλλον «τεχνικὴ» ἰσοψηφία! Οὕτως ὁ κ. Γαβρι-
ὴλ συνεχίζει νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ κ-
κοδοξοῦν Οἶκ. Πατριαρχεῖον, ὡς ἔπραξε καὶ τὰ πρὸ
ρελθόντα ἔτη καὶ δὴ τὸ 1973, ὅτε ἐνώπιον τῆς π-
τριαρχικῆς Ἐξαρχίας καὶ τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἀν-
φερόμενος εἰς τὴν ἐπαινετὴν ἀντίδρασιν τῆς Ἱ. Μον-
ῆς Ἐσφιγμένου, ἐδήλωσεν: «Ἐκ μέρους τοῦ Ἁγίου Ἱ-
εροῦ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν τῆς Ἐκκλησίας
Πρόκειται περὶ ἀρρωστημένης καταστάσεως καὶ ἐν-
ζήλου "οὐ κατ' ἐπίγνωσιν"...» (Βλέπε: Ὑπὸ Ἁγι-
ορειτῶν Μοναχῶν, ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΡΟΔ-
ΔΟΥΝ, Ἀθῆναι 1974, σσ. 37).

Μὲ τοιοῦτους λοιπὸν πολιοὺς προηγούμενους, ἡ
δυναμὴ μεγάλῃ καὶ σεβαστῇ, καὶ τοσοῦτον πιστοῦ
ὑποτακτικῶν τῶν παρὰ τῇ Ἱ. Κοινότητι, πῶς νὰ ἡ
παραδοθῇ τὸ "Ὅρος εἰς τὰς χεῖρας τῶν Οἰκουμ-
νιστῶν; Τί οὖν; πρέπει οἱ ὀλίγοι νὰ γονατίσουν δε-
ξιόχρως ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν καμψάντων γόνυ καὶ προ-
φερόντων θυμιάμα τῇ αἰρέσει; Οὐδέποτε! «Ἄλλ' ἵ-
να ἂν ἀνοίγῃ ἡμῖν θύρα ὁ Κύριος, οὐ παυσόμεθα τ-
δέον ἀποπληροῦν κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἡμῖν, φοβούμεν-
καὶ τρέμοντες τὸ ἀπρητημένον τῆς σιγῆς ἡμῶν
κρῖμα», κατὰ τὴν διαπύρσιον φωνὴν τοῦ μεγό-
λου ὁμολογητοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου (Μ. 95
1232).

ΚΑΤ' ΕΠΙΛΟΓΗΝ

Θλιβερόν κατάντημα

Ὁ πατριάρχης Κων)σταντινουπόλεως κ. Δημήτριος ἐπὶ τῷ θα-
νάτῳ τοῦ αἰρεσιάρχου τῆς Δύσεως πάπα Παύλου
ΣΤ' ἀπέστειλεν εἰς τὸν τοποτηρητὴν τοῦ παπικοῦ
θρόνου τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα: «Βαθυτάτῃ θλί-
ψει ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς Ἀναστάσεως ἐδέ-
χθημεν ὡς Οἶκ. Πατριαρχεῖον καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς
τὴν ἀγγελίαν τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Ἁγιο-
τάτου ἀδελφοῦ ἡμῶν πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ'. Ἡ ἀ-
γία προσωπικότης του δὲ παραμείνῃ μοναδικὴ εἰς
τὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἀνθρωπότη-
τος τοῦ αἰῶνος ἡμῶν. Τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον ὡς ἀ-
δελφὴ Ἐκκλησία συμμετέχει ὁλοψύχως εἰς τὸ πέν-
θος τῆς Ἀγίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ
σὺμπαντος τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ κόσμου. Ἡνωμένοι
μεθ' Ὑμῶν ἐν τῇ προσευχῇ, δεόμεθα ὑπὲρ τῆς ἐν εἰ-
ρήνῃ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Μακαριστοῦ ἀδελ-
φοῦ ἡμῶν Ἐπισκόπου τῆς Ρώμης Παύλου. Πατρι-
άρχης Δημήτριος». (Ἐπίσκεψις, 1/8-78).

Ποῖος ἐκ τῶν παπικῶν θά τὸ ἀναγνώσῃ καὶ δὲν
θὰ τὸ ἐρμηνεύσῃ ὡς ἔκφρασιν βαθυτάτου σεβασμοῦ
καὶ θαυμασμοῦ τοῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς
τὸν ἀποθανόντα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας ἡγεί-
το, καὶ συνεπῶς, ἕστω καὶ καθυστερημένως, ὡς ἀνα-
γνώρισιν τοῦ «ἀλαθῆτος» παπισμοῦ ὑπὸ τῶν «ἀπεστι-
γμένων» Ἀνατολικῶν; Ποῖος πάλιν ὀρθόδοξος θά τὸ
μελετήσῃ καὶ δὲν θὰ βεβαιωθῇ ὅτι θνῶντος ἡ Κων)πο-
λὶς ἠνώθη μετὰ τῆς Ρώμης; Διπλοῦν ἔστι κή-
ρυγμα ἀπωλείας διὰ τοὺς πιστοὺς Ἀνατολῆς καὶ Δύ-
σεως!... Ἐν τούτοις διὰ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν
καὶ τοὺς «ἐπαίοντάς» τῶν Ἀγιορειτῶν τὰ ἀνωτέρω

οὐδὲν σημαίνουν... Ἀπλᾶ, λέγουσιν, φιλοφρονήσεις
πρὸς νεκρὸν ἡγέτην. Ἀληθῶς εἶπον! Οἱ πλέον κα-
τάλληλοι λόγοι «νεκρῶν θαπτόντων τοὺς ἑαυτῶν νε-
κρούς»...

Καὶ ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος»!

Τὸ θλιβερότερον εἶναι ὅτι καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμη
τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ» μὲ τὸ τόσο καλὸν πα-
ρελθόν, σήμερον αἱ κακὸδοξοὶ ἐνέργειαι τοῦ Οἴκ. Πα-
τριαρχείου θεωροῦνται ἀνυπαρκτοί!... Δὲν κατηγο-
ροῦμεν. Τὸ ἔγραψε καθαρῶς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 312
οὐλλὸν τῆς 20 Ἀπριλ. 1978. Ἀπαντῶν εἰς τὸν ὑπεύ-
θυνον τῆς «Φωνῆς τῶν Ἀποδήμων», ὅστις δικαίως τὸν
ἡλεγξε διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς τακτικῆς του, μεταξὺ
τῶν ἄλλων ἔγραψε: «Τὸ Πατριαρχεῖον Κων)πόλεως
ἦτο πάντοτε σεπτὸν κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σε-
πτὸν παραμένει. Ἐὰν ὁμως εἶναι ἀνάξιοι οἱ ἐκπρό-
σωποι του, τότε ἀγωνιζόμεθα ἐναντίον τῆς κακοδο-
ξίας των. Καὶ τοῦτο θὰ πράξωμεν βεβαίως, ΕΑΝ
ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΩΜΕΝ, ὅτι καὶ οἱ νῦν ἐκπρόσωποι
τοῦ ἐξετράπησαν τῆς πατρῴας εὐσεβείας. Περί αὐ-
τοῦ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία». Πῶς νὰ μὴ χωρὶς ἀμφι-
βολία, ὅταν ἀπὸ τὸ 1972 ὁ κ. Δημήτριος ἐκπέμ-
πῃ ἀπανταχοῦ γῆς τὰ ἀντορθόδοξα κηρύγματά του, οἱ
δὲ τοῦ «Ο. Τ.» ἀναμένουν εἰσέτι νὰ ἴδουν ἐκτροπὴν
τινα αὐτοῦ ἐκ τῆς πατρῴας εὐσεβείας;! Κάτι παρό-
μοια ἀκριβῶς κείμενα δῆθεν συντηρητικῶν τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ Μ. Βασιλείου, τὰ ὁποῖα προσέφερον τὴν με-
γίστην δυνατὴν διακονίαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρ-
θοδόξιας, ἠνάγκασαν τὸν οὐρανοφάντορα Καίσαρᾶ
νὰ γράψῃ: «Ἡμῖν δὲ πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν

αίρετικῶν ἔτι καὶ ὁ παρὰ τῶν δοκοῦντων
ὁρθοδοξεῖν ἐπαναστάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθε-
νείας τὰς ἐκκλησίας κατήγαγον» (Ἐπίσ. 92).

Ἀποφυγὴ τιμίας ἀναμετρήσεως

Δὲν χάνει κυριολεκτικῶς εὐκαιρίαν ὁ ὑπεύθυνος
τῶν «ΑΘΩΝΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ» ποὺ νὰ μὴ κατηγο-
ρήσῃ δημοσίως τοὺς Ζηλωτὰς Ἀγιορείτας πατέρας καὶ
Παλ)τας συναδέλφους των. Τοὺς ἀποκαλεῖ συνεχῶς
«ὄχλον», «λαὸν ἀπαιδευτὸν», «σχισματικούς». Θεω-
ρεῖ σοβαρὸν ὑπὲρ τῶν θέσεών του ἐπιχειρήμα διότι
τὸ 1924, ἀλλὰ καὶ νῦν, οἱ περισσότεροι καὶ λογιώτε-
ροι δὲν ἠκολούθησαν τὸ ἐπαινετὸν κίνημα τῶν Παλαι-
οημερολογιτῶν. Διὰ τὴν λησμονεῖ ὁ πάλαι ἐπαινέτης
τῶν ΓΟΧ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν; Τοῦ ὑπενθυ-
μίζομεν μίαν σελίδα της. «Τὴν μεταρρύθμισιν ταύτην
(εἰκονομαχίαν) ἐπεζήτησαν καὶ ἠσπάζοντο αἱ λογιώ-
τεροι, αἱ νοσημονέστεροι τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ
πρὸς τοὺς οἱ πλείστοι ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ
ἱ. κλήρου. Ἀπέκρουον δὲ αὐτήν... ὁ ὄχλος, αἱ γυ-
ναῖκες καὶ οἱ Μοναχοί» («Ἅγιος Νεκτάριος Πενταπό-
λεως, Παπαρρηγόπουλος κ.ά.). Συνεπῶς δὲν ἀποτε-
λεῖ κανὲν ἐπιχειρήμα ἡ θέσις τῶν Α.Δ., καθ' ἣν ὁ ὄ-
χλος, ὁ ἀπλοῦς λαὸς τοῦ Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ ὀρθο-
τομῇ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἡ σημερινὴ πραγμα-
τικότης νομίζομεν, ὅτι ἀποτελεῖ ἕτερον μέγα μάθημα.
Ποῖος ἐκ τῶν σημερινῶν διανοουμένων, ἐπισκόπων,
καθηγητῶν, ἡ ἐτέρων ἐπιφανῶν κατὰ κόσμον, ὀρθοτο-
μεῖ κατὰ πατερικὸν τρόπον τὸν τῆς ἀληθείας λόγον
ἐν μέσῳ τῆς πληθύος τῶν κηρυττομένων κακοδοξιών;
Ἐὰν ἐλέγομεν οὐδεὶς φρονούμεν ὅτι δὲν θὰ εὕρισκό-
μεθα ἐκτὸς τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος... Βε-
βαίως δὲν συμφωνοῦμεν μὲ τὰς γνωστὰς ἀκρότητας
καὶ αὐθαρεσίας τῶν ΓΟΧ, ἀλλ' αὐταὶ πιστεύομεν
ὅτι δὲν δύνανται νὰ καταργήσουν τὸ δίκαιον τοῦ ἱε-
ροῦ των ἀγῶνος. Ἀντὶ οἱ Α. Δ. νὰ ψέγουν συνεχῶς
τὸν ἀγῶνά των, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλέγχουν τοὺς κακοὺς
ἡγέτας των, ὅπου καὶ ὅποτε ἀνεφάνησαν. Ἡ διαφορὰ
εἶναι ἀδυσσάλεα. Τὸ γνωρίζομεν ὅτι ἡ βασιλικὴ ὁ-
δὸς εἶναι ἡ καλλιτέρα καὶ προτιμότερα, ἀλλὰ μὴ
ὑπαρχούσης τοιαύτης, καλὸν εἶναι καὶ τὸ ἀνηφορικὸν
καὶ ἐνίοτε ἀκανθῶδες μονοπάτι, ἀντὶ τῆς οδηγούσης
εἰς κακοδοξίαν κατηγορικῆς λεωφόρου τῶν πολλῶν
πεπαιδευμένων, τὴν ὁποίαν ἐπαινοῦν δυστυχῶς πλη-
θωρικῶς αἱ στήλαι τῶν Α.Δ. ἀπὸ ἐτῶν. Πλὴν τούτου
ἔχει πρό ἱκανοῦ χρόνον συγγραφῇ ὑπὸ συνεργάτου
τοῦ ἀνὰ χεῖρας περιοδικοῦ θεολογικῆ μελέτῃ ἀναι-
ροῦσα ἀπάσας τὰς θέσεις τῶν Α.Δ. ὡς καὶ τὰς παρο-
μοίας φύσεως καὶ περισσοτέρας τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύ-
που». Διὰ τὴν δὲν ἐπιχειροῦν μίαν ἀναίρεσίν των, ἀλλ'
ἀρκοῦνται εἰς ταπεινὰς ὕβρεις; Νομίζομεν ὅτι τοῦτο
οὐδόλως τοὺς τιμᾷ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς θὰ ἐ-
πανέλθωμεν.

* Ἄλλοτε καὶ τώρα...

«Ἡ δὲ περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ πάπα ἀναφορά, εἴ-
ρηται μὲν ἡμῖν ἀνωτέρω πολλάκις, καὶ ἀπο-
φευκτέα καὶ ἀποτρόπαιος ἀποδέ-

δεικται... Ἄρ' οὐδ' αὐτὸς ὑποκεί-
ψω τῷ πάπα τὸν ἐμὸν μμεισθαι ὀφείλων
διδάσκαλον, οὐδὲ συντάττεσθαι αὐ-
τὸν ἐμοί τε καὶ τοῖς λοιποῖς ἀ-
γιωτάτοις πατριάρχαις κατὰ
τὸ μνημόσυνον καταδέξομαι,
οὐχ ὅτι ἀκατάδεκτος, ἵνα τι καὶ δημοτικώτερον εἴ-
πω, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος ἀθετητῆς καὶ ψευ-
δᾶ δελφός. Οὐ πρῶτον ἱερέων
εἶπω, Θεοῦ, οὐχ ἡγεμόνα ψυχῶν,
θεῶ νυμφευθεῖσιν διὰ πίστεως· τὸ γὰρ κατάρχειν ἱε-
ρέων, πνευματικόν, οὐ σωματικόν· τὸ δὲ συντετάχθαι
τοῖς ἀρχιερεῦσιν, ἱεραρχικόν ἀλλ' οὐ κοσμικόν· τὸ
δὲ καθαιρεῖν ἢ καὶ ἀνορθοῦν ἱερέας, τῆς πνευματι-
κῆς ἐξουσίας, οὐκ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς γνώρισμα.

... Διὰ ταῦτα καὶ τὴν φωνὴν ἄρας καὶ εὐ μᾶλλον
ὡς οἶόν τε διανυψώσας, ὡς καὶ περιηχῆσαι τὰ σύμ-
παντα, ἀναγγέλλω ὑμῖν πᾶσι τε καὶ ἅμα καὶ πάσαις,
ἀρχοῦσι καὶ λαοῖς νέοις... φυλάξασθε ἀπὸ
τοῦ μιάσματος τούτου παρακα-
λῶ, τοῦ τῶν Ἱταλῶν μὴ προσά-
ψωμεν ἑαυτοῖς τὸν ἐκ τούτων
μιασμόν, καὶ ἀποστραφῇ ὑμᾶς ὁ
τῶν ψυχῶν νυμφίος καὶ αἰωνίως
καταίσχυρόμεθα· μὴ δώμεν τόπον τῷ δια-
βόλῳ· καλὸν ἡ εἰρήνη καὶ οὐδεὶς ὁ ἀμφισβητῶν, ἀλλ'
ὡς ἐρρήθη· ἀλλ' ὡς δεδήλωται· ὡς καὶ ὁ μέγας Κύρι-
λος διαρρήδην βοᾷ· τότε φάσκων κρατύνεσθαι τὸ τῆς
εἰρήνης ὄνομα καὶ πρᾶγμα, ὅταν μὴ ταῖς τῶν ἁγίων
γνώμας ἀντιταττώμεθα, μηδὲ τοῖς ἐκείνων ἀντιπράτ-
τωμεν ὅροις· ἡμῖν δὲ οἱ ἅγιοι τὴν ἄχρις αἵματος
παραγγέλλουσιν ἐνστασιν, ἐπὶ τῷ μὴ χραίνεσθαι διὰ
τῆς τῶν βλασφημῶν κοινωνίας...» (Ἐκ τῆς ἀνεκ-
δότου ἀπολογίας τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ, πατριάρχου
Κων/λεως πρὸς τὸν λατινόφωνα αὐτοκράτορα Μιχαὴλ
Παλαιολόγον. GOD. GR. 68 τῆς BAYER STAATSBIBLIO-
THEK τοῦ Μονάχου).

Εἶναι ἀληθῶς νὰ φρίττῃ κανεὶς ὅταν ἀναλογίζε-
ται πῶς ἐπίστευον καὶ ἀπεκάλουν τὸν παπισμὸν οἱ
ἀοιδίμοι πατέρες ἡμῶν, —καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ φθά-
σῃ εἰς τὸν σημερινὸν κολοφῶνα τῆς κακίας καὶ αἰ-
ρέσεώς του— καὶ πῶς οἱ σημερινοὶ διάδοχοί των.
Ἀποδείξεις τρανωτάτῃ ὁ παρὼν ἅγιος Ἰωσήφ, πα-
τριάρχης Κων/λεως, ὑπὸ τοῦ οὐοίου ὁ πάπας χρα-
κτικηρίζεται: «ἀθετητῆς», «ψευδᾶδελφός», «μὴ ὀρθο-
τομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», «οὐχ ἡγεμὼν ψυχῶν»,
«οὐ πρῶτος ἱερέων Θεοῦ», διὸ καὶ προτρέπει μεγάλη
τῇ φωνῇ τοὺς πιστοὺς τοῦ ὅπως ἀπέχουν τῆς «ψώρας»
καὶ «λοιμικῆς νόσου» καὶ τοῦ «μιάσματος τῶν Ἱτα-
λῶν», οἵτινες ἐν σκότει διαπορεύονται! Καὶ καταλή-
γει: «Ἐὰν συγκαταβῇ ἡ Λατίνους, Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελεῖ».

Διὰ τὸν σημερινὸν ὁμῶς διάδοχον τοῦ ἁγίου Ἰω-
σήφ Δημήτριον τὸν Α', ὁ πάπας θεωρεῖται: «πρῶτος
ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», «σεβάσμιος
καὶ ἀγιώτατος ἀδελφός», ὁ δὲ παπισμός: ἁγία, σεβασ-
μία καὶ συμμάρτυς τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας
Ἐκκλησία, ὄργανον σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ὡς καὶ
ἡ Ὁρθοδοξία, παρέχουσα ἥτοι ἀληθὴ μυστήρια κλπ!!!
(Διὰ πλείονα βλέπε Θεοδωρήτου Μοναχοῦ: «Ὀντως
ἀξιοκατάκριτος καὶ σάλπιγξ κακοδοξίας», Ἀθῆναι
1975, σσ. 10).

Ὑπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ)νοῖς Ἀλληλογραφίας: Περιοδικὸν «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ»,
Καψάλα — Καρυές, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Τυπογραφεῖον: «Ἡ Συνεργατικὴ» ο.ε., Ταιμσκή 13 — Ἀθῆναι — Τηλ. 3625 659